

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Nașterea Domnului, taina creștinului mărturisitor*

Iubiți frați preoți,
Cinstit cin monahal,
Drept-măritori creștini,

Am ajuns, cu mila lui Dumnezeu, la sfârșitul anului 2017 de la Nașterea lui Hristos. Încă un an se adaugă la șirul anilor vieții noastre. Cântecul colindelor, participarea la sfintele slujbe, timp mai mult petrecut cu cei dragi în familie, regăsirea între prieteni aduc, în aceste zile, o ieșire din ritmul tumultuos al vieții noastre obișnuite.

În perioada dintre Crăciun și Bobotează avem, parcă, mai multă disponibilitate de a cugeta la mersul vieții noastre, la relația noastră cu Dumnezeu și cu cei de lângă noi. Există, de asemenea, mai multă deschidere a omului spre taina credinței în Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat. În mod special, ne apropiem de adevărul cel mare al coborârii lui Dumnezeu printre oameni, al Nașterii Sale, după trup, din Sfânta Fecioară Maria. Ni se așază în față taina Betleemului când, pentru prima dată, Dumnezeu S-a făcut, cu adevărat, cunoscut lumii. „Dumnezeu așa a iubit lumea, zice Hristos, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 16) [...]

Venirea lui Hristos a născut bucurie sfântă și pace adevărată în sufletul magilor și al păstorilor, al Maicii Domnului și al bătrânului Iosif. În același timp, adevărul Nașterii lui Hristos a adus tulburare regelui Irod și celor de aceeași viețuire cu el. De atunci și până astăzi, viața celor care au crezut în Hristos s-a desfășurat și se desfășoară între bucuria de a fi creștin și perspectiva de a pătimi pentru aceasta. [...]

Drept-slăvitori creștini,

În anul 2017 de la Nașterea lui Hristos, Biserica noastră a cinstit după cuviință pe toți cei care în perioada anilor 1945-1989 au mărturisit, uneori în mari încercări, credința lor în Hristos. Chipul Patriarhului Justinian, de la a cărui trecere în veșnicie s-au împlinit 40 de ani, a fost evocat în mod deosebit pentru întreaga sa lucrare de slujire a Bisericii lui Hristos în vremuri și condiții deosebit de grele. Mărturisitorii din închisorile acelor vremuri au fost aduși, cu respectul și evlavia cuvenite, în fața conștiinței noastre, uimindu-ne prin tăria caracterului lor, prin puterea credinței lor și prin capacitatea stării lor de jertfă. [...]

În anul acesta, închinat în mod deosebit mărturisitorilor din timpul comunismului, a fost subliniată și jertfa creștinilor din afara închisorilor. Mamele și bunicele noastre au fost adevărate femei purtătoare de mirul credinței în familiile lor, împărțându-și copiii cu Tainele Bisericii și educându-i în duhul credinței în Dumnezeu. Mulți dintre ierarhii și preoții acelor vremuri, precum și viețuitorii sfințelor mănăstiri au mărturisit credința lor în condiții foarte grele de cele mai multe ori. Au zidit și au reparat biserici, au scris și tipărit cărți de zidire sufletească, au propovăduit cuvântul Evangheliei, întâmpinând multe greutăți. Tot ei au trăit durerea desființării unor eparhii, mănăstiri și școli teologice, a dărâmării unor biserici, a abuzurilor de tot felul la adresa familiilor de preot sau de deținuți politici. Pentru toți, sărbătoarea Nașterii Domnului venea ca un balsam de mângâiere și de întărire întru nădejdea unor vremuri mai bune și mai drepte care întârziu să apară.

Iubiți fii și fiice din Biserica lui Hristos,

În vremurile pe care le trăim astăzi, cu părțile lor bune și rele, drepte și nedrepte, mărturisirea credinței celei adevărate și lupta pentru viețuirea cea dreaptă sunt la fel de importante ca în toate momentele istoriei Bisericii. Cuvintele Domnului Hristos legate de necesitatea mărturisirii sunt tot atât de valabile astăzi precum atunci când au fost rostite: „Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri” (Matei 10, 32). [...]

Mărturisirea credinței celei drepte și adevărate este datoria de bază a creștinului. Aceasta înseamnă așezarea noastră statornică în Biserică, adică în comuniune și continuitate cu Sfinții Apostoli, Sfinții Părinți și Părinții duhovnicești contemporani. Rapor-

tarea noastră în adevăr și dragoste la aceste trei reperi ne apără de erezii, rătăcirii și schisme. [...]

Mărturisirea credinței ortodoxe, a valorilor familiei și ale neamului este posibilă numai în măsura în care omul își înnoiește mai întâi viața sa, se luptă cu propriile sale slăbiciuni și patimi și se îmbracă tot mai mult în Hristos. „Dobândește pacea (lăuntrică) și mii în jurul tău se vor mântui”, spune Sfântul Serafim de Sarov. [...] Sfântul Ioan Gură de Aur spune că pe creștin „totul să-l arate creștin: mersul, privirea, îmbrăcămintea, glasul. Vă spun acestea, nu pentru a ne lăuda că suntem creștini, ci pentru a ne pune viața în rânduală spre folosul celor ce ne văd”.

Iubiți frați și surori întru Hristos-Domnul,

Îl rugăm pe Dumnezeu să ne dăruiască harul trăirii credinței noastre ortodoxe în toată profunzimea, cuprinderea și adevărul ei. Îl rugăm, de asemenea, să ne apere familia și neamul și să ne întărească și pe noi întru mărturisirea acestor fundamentale valori. Bucuria, pacea, liniștea și adevărul care izvorăsc din Peștera Betleemului să ne cuprindă pe noi toți, pe cei dragi ai noștri și pe toată lumea!

Vă doresc tuturor o sărbătoare a Nașterii Domnului cu multă pace sufletească și un Nou An cu nădejde și împliniri frumoase în viața proprie, a familiei, a Bisericii și a Neamului.

Al vostru părinte și frate împreună lucrător
în Via Bisericii lui Hristos,

† Teofan

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

(*Extras din scrisoarea pastorală la sărbătoarea Nașterii Domnului, anul mântuirii 2017)

La Biserică în dimineața de Crăciun

Claudiu BALAN

Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro

Bucuria nu e ceva impersonal, nu apare și dispare pur și simplu, ci bucuria e mereu de la o persoană la alta. Nu există o bucurie în sine, ci totul e personal. Nu există „o bucurie a Crăciunului” de care noi să beneficiem automat în luna decembrie ci bucuria aceasta este chiar relația dintre mine și tine, dintre Dumnezeu și noi.

Adevărul nu poate fi prins în cuvinte niciodată, ci **adevărul e mereu faptă**. Astfel atmosfera aceasta deosebită și sfântă de Nașterea Domnului vine din gestul fiecăruia dintre noi către celălalt.

Bucuria aceasta a Nașterii Domnului este mai întâi dragostea lui Dumnezeu îndreptată către noi toți, prin iertarea păcatelor și puterea pe care ne-o dă El făcându-Se om. Iar mai apoi această bucurie este răspunsul pe care-l dăm noi lui Dumnezeu, iubindu-i pe cei din familia noastră, pe prietenii noștri dar și pe cei necăjiți sau în suferințe.

Noi suntem buni pentru că Dumnezeu e bun cu noi, noi dăruim pentru că Dumnezeu ne-a dăruit primul, noi ne iubim unii pe alții pentru că El ne iubește pe fiecare dintre noi. Tot

binele e de la Dumnezeu spre lume și nu invers. Astfel „bucuria aceasta de Nașterea Domnului” e personală, pentru că e de la Domnul spre noi.

Bucuria Crăciunului vine de la Dumnezeu la noi, vine din Biserică, din casa Lui spre noi.

Dumnezeu ne invită în dimineața Crăciunu-

lui la El acasă, să „luăm masa” împreună cu El și să ne bucurăm unii de alții. Nu e loc mai frumos pe pământ ca Biserica, nu e bucurie mai mare ca Sfânta Liturghie! Această bucurie se prelungeste și după slujbă spre casele noastre, spre inimile fiecăruia dintre noi.

În ce loc mai minunat am putea fi în dimineața de Crăciun, decât numai în Biserică!

De ce era nevoie de o stea, dacă magii știau locul nașterii?

Dar de ce mai aveau nevoie de stea de vreme ce cunoșteau locul nașterii?

Ca să le fie arătat și Pruncul. Asta n-o știau! Casa nu era mare; iar Mama Pruncului era lipsită de strălucire și necunoscută. Trebuia, deci, ca steaua să-i ducă chiar la locul unde S-a născut. De aceea, îndată ce au ieșit din Ierusalim s-a arătat steaua și nu s-a oprit înainte de a ajunge la ieslea nașterii. Minunea a urmat minunii.

Amândouă erau pline de minune: și închinarea magilor și mergerea stelei înaintea lor; erau îndesulătoare să atragă chiar pe cei cu totul împietriți la suflet. Dacă magii ar fi spus că au auzit de nașterea Pruncului din gura profeților sau că îngerii au vorbit cu ei îndeosebi, n-ar fi fost crezuți; dar așa, steaua arătată pe cer a închis gura tuturor, chiar a

celor mai nerușinați.

Mai mult: când steaua a ajuns deasupra Pruncului, steaua s-a oprit. Iar ca o stea, când să se ascundă, când să se arate și în sfârșit să se oprească după ce iar s-a arătat, înseamnă că era o stea cu o putere

mai mare decât a unei stele obișnuite. Asta a întărit și mai mult credința magilor.

De aceea s-au și bucurat. S-au bucurat că au găsit ce căutau; s-au bucurat că au ajuns vestitorii adevărului; s-au bucurat că n-au făcut în zadar atâta cale. Atât de mare le era dorul de Hristos! Și venind steaua s-a oprit chiar deasupra capului Pruncului, arătând că dumnezeiesc este Pruncul. Oprindu-se, steaua i-a făcut să se închine Pruncului, nu ca niște simpli barbari, ci ca unii din cei mai înțelepți dintre barbari. Vezi ce rost mare a avut steaua? În afară de profeție și de interpretarea arhierilor și cărturarilor magii au dat atenție și stelei.

(Sfântul Ioan Gură de Aur,
Omilia a 6-a la Evanghelia după Matei)